

Τομέας Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής

*Προς τον αναπληρωτή Υπουργό Περιβάλλοντος
Κ. Γιάννη Τσιρώνη*

Υπ' όψει κ. Δημήτρη Ντινόκα

Το Ποτάμι καιρετίζει τον Εθνικό Διάλογο για το Κυνήγι, ελπίζοντας ότι αυτός θα συμβάλλει στη θέσπιση ενός αυστηρότερου νομικού καθεστώτος για την προστασία του περιβάλλοντος και τη διατήρηση της βιοποικιλότητας, δεδομένου ότι η νομοθεσία που το διέπει έως σήμερα βασίζεται στο χουντικό και αναχρονιστικό νόμο του 1969.

Το Ποτάμι ως ένα σύγχρονο, Ευρωπαϊκό κίνημα με έντονη περιβαλλοντική συνείδηση επιθυμεί να συμβάλλει στο διάλογο για τον εκσυγχρονισμό του παρόντος θεσμικού πλαισίου και τη λήψη μέτρων για τον περιορισμό των επιπτώσεων από το κυνήγι, αντιμετώπιση της λαθροθηρίας, ενημέρωση των κυνηγών για ευαίσθητα οικοσυστήματα και απειλούμενα είδη κλπ.

Τα μέτρα που προτείνουμε και πιστεύουμε ότι θα συμβάλλουν στο διάλογο, στην προστασία του περιβάλλοντος, στην πάταξη της λαθροθηρίας, κ.ά. είναι τα ακόλουθα:

1) Δημιουργία ενός νέου και αξιόπιστου σώματος θηροφυλακής με ικανοποιητικό αριθμό προσωπικού και αυξημένους ρόλους και ιδιότητες. Ο χαρακτήρας της να είναι αστυνομευτικός κατά την διάρκεια της θήρας και κατά την διάρκεια της υπόλοιπης περιόδου να έχει έντονο χαρακτήρα αποκατάστασης πληγείσων περιοχών (π.χ. υγροβιότοποι από το μόλυβδο), να συλλέγει πληροφορίες και να βοηθά στην καταγραφή και παρατήρηση της άγριας ζωής, συμβάλλοντας έτσι τα μέγιστα στη δημιουργία ρεαλιστικών βάσεων δεδομένων.

Η υπάρχουσα ιδιωτική θηροφυλακή να ενταχθεί στα Δασαρχεία εφ' όσον δεν υπάρχει νέο σώμα θηροφυλακής.

2) Τροποποίηση της υπάρχουσας νομοθεσίας ώστε οι παραβάσεις να εκδικάζονται με συνοπτικές και όχι χρονοβόρες διαδικασίες, αύξηση όλων των χρηματικών ποινών για το κυνήγι και θεσμοθέτηση αυστηρότερων ποινών για τη λαθροθηρία, η οποία θεωρείται πλημμέλημα και τιμωρείται με φυλάκιση ενός έτους, ή με χρηματική ποινή ή και τα δύο.

3) Την άμεση κατάργηση της θήρευσης στις Ζώνες Ειδικής Προστασίας (ΖΕΠ) και στις Ζώνες Υψηλής Προστασίας (ΖΥΠ).

4) Να γίνεται τακτική επανεξέταση των κυνηγών και στην εκπαίδευσή τους να περιλαμβάνονται και γνώσεις ζωολογίας, οικολογίας και διαχείρισης φυσικού περιβάλλοντος. Τα δε πιστοποιητικά ψυχιάτρων να δίνονται μόνο από Δημόσια Νοσοκομεία.

Για τα κυνηγόσκυλα, των οποίων τα περιστατικά κακοποίησης και εγκατάλειψής είναι δυστυχώς πάρα πολλά στην Ελλάδα, προτείνονται συγκεκριμένα μέτρα όπως:

5) Να υπάρχει ανώτατος αριθμός κυνηγόσκυλων ανά κυνηγό, να υπάρχουν αυστηρές ποινές για την εκτροφή και το εμπόριό τους, να απαγορευτεί η μεταφορά τους στα κλουβιά μεταφοράς, να γίνονται έλεγχοι για το αν τα τσιπαρίσματα των κυνηγετικών σκύλων έχουν περαστεί στη βάση δεδομένων, η εκγύμναση τους να γίνεται μόνο σε ειδικές ζώνες και να αφαιρείται οριστικά η άδεια θήρας από τους κυνηγούς που κακοποιούν τα κυνηγόσκυλά τους.

6) Οριστική αφαίρεση της άδειας θήρας από τους λαθροθήρες.

7) Αυστηρότατες ποινές για την παράβαση της νομοθεσίας σχετικά με την απαγόρευση του ανοιξιάτικου κυνηγιού (Ζάκυνθος).

8) Απαγόρευση φωτογραφιών και βίντεο νεκρών θηραμάτων στα ηλεκτρονικά και έντυπα μέσα.

9) Απαγόρευση της χρήσης μολύβδινων σκαγιών καθώς το ζήτημα της περιβαλλοντικής επιβάρυνσης από τα μολυβδόυχα σκάγια είναι ιδιαίτερα σοβαρό, κυρίως στους υγροτόπους, όπου συσσωρεύονται στην επιφάνεια των ιζημάτων σε υψηλές πυκνότητες αποτελώντας θανάσιμο κίνδυνο για τα υδρόβια είδη και ιδιαίτερα τα χηνόμορφα που είναι παγκοσμίως η ομάδα πτηνών με τη συχνότερη εμφάνιση προβλημάτων από μολυβδίαση.

Ανικανότητα πτήσης και αργότερα και μετακίνησης στο έδαφος, αδυναμία και χάσιμο βάρους είναι τα συμπτώματα που συχνά οδηγούν στο θάνατο εκατοντάδες ή και χιλιάδες πουλιών κάθε χρόνο. Ενδεικτικά, έχει υπολογιστεί ότι στην περιοχή του Δέλτα Έβρου, κατέληξαν την κυνηγετική περίοδο 2012-2013, 2 τόνοι και 945 κιλά μολύβδου, ποσότητα που αντιστοιχεί σε 19.268.655 σκάγια.

Σημειωτέον ότι επτά από τους δέκα ελληνικούς υγροτόπους διεθνούς σημασίας που προστατεύονται από την Συνθήκη Ραμσάρ, έχουν περιληφθεί λόγω της άσχημης κατάστασης, στην οποία βρίσκονται, στον κατάλογο Μοντρέ, που αποτελεί τη «μαύρη λίστα» της Συνθήκης.

10) Να αυξηθεί το όριο ακτίνας του κυνηγιού γύρω από τους οικισμούς σε τουλάχιστον 500 μέτρα, από τα 250 που είναι σήμερα, να αυξηθεί το όριο ακτίνας του κυνηγιού γύρω από τα μεμονωμένα σπίτια σε τουλάχιστον 300 μέτρα, από τα 150 που είναι σήμερα.

11) Απαγόρευση του κυνηγιού σε προστατευόμενες περιοχές και περιοχές ειδικού καθεστώτος, υγροτόπους που ανήκουν στη συνθήκη Ραμσάρ καθώς και σε νησιά μικρότερα των 500 εκταρίων.

12) Να αφαιρεθεί η αλεπού από τα θηρεύσιμα είδη, διότι έχει αποδειχτεί ήδη πως είναι ωφέλιμο ζώο για το περιβάλλον. Για τη διαχείριση του πληθυσμού της προτείνουμε στο εμβόλιο δόλωμα κατά της λύσσας να υπάρχουν ουσίες πρόκλησης στειρότητας ώστε να μειωθεί η αναπαραγωγική της ικανότητα. Να σταματήσει να υπάρχει αμοιβή για την αλεπού (για το θέμα της λύσσας).

13) Δημιουργία κέντρου παρακολούθησης για τα προστατευόμενα είδη, σε συνεργασία με τους Φορείς Διαχείρισης και καταγραφή της βιοποικιλότητας ανά χρονικά διαστήματα π.χ. ανά 5 χρόνια, αλλά να μην γίνεται από τους κυνηγούς που έχουν έννομο συμφέρον.

14) Να υποχρεωθούν οι κτηνοτρόφοι να έχουν κατάλληλα σύγχρονα μέτρα προφύλαξης άγριων ζώων (όπως για αρκούδα, λύκο, κλπ), ώστε να αποφεύγεται η λαθροθηρία τους.

15) Να υπάρχει όριο κάρπωσης ανά είδος και ανά Δήμο, και μόλις ολοκληρωθεί αυτό το όριο να σταματάει και το κυνήγι του είδους ακόμη και εάν δεν έχει τελειώσει η κυνηγετική περίοδος.

Ειδικότερα, οι πόροι από το κυνήγι θα πρέπει να αποδίδονται στο Δημόσιο, το οποίο μέσω ειδικού λογαριασμού του Πράσινου Ταμείου θα τους διαθέτει αποκλειστικά στη διαχείριση της άγριας πανίδας.